

Arrest

nr. 73 690 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 april 2011 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen het Rijk binnenkwam op 3 februari 2010, diende op 4 februari 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 13 juli 2010 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 52 157 van 30 november 2010 weigerde de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker diende op 15 februari 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 1 april 2011 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker op 11 april 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [A. S. A. M. M.]

[...]

en van nationaliteit te zijn : Jemen(Rep)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 15/02/2011 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 4 februari 2010 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 4 februari 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 14 juli 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 2 december 2010 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 15 februari 2011 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een bevel tot verschijning dd. 01/12/2009, een brief van een broer dd. 23/09/2009 en een attest van een vonnis dd. 07/11/2009 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag op het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een convocatietoestelling/bevel en een veroordeling naar voren bracht, dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene desondanks negatief werd afgesloten. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe, zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene een brief van zijn advocaat naar voren brengt waarin deze ingaat op de documenten die de betrokkene wil voorleggen tijdens zijn tweede asielaanvraag, dat op alle documenten die de betrokkene naar voren bracht hierboven werd ingegaan, dat de brief de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikelen 48/3, 51/8 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Om de status van vlucht[er] te kunnen bekomen dient de verzoeker over de mogelijkheid te kunnen beschikken om opnieuw asiel aan te vragen.

Inderdaad:

De Belgische wetgever heeft er voor geopteerd om de bevoegdheid voor het toekennen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming enkel en alleen toe te kennen aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Het is hierdoor niet aan de verweerder om uitspraken te doen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming.

Dit komt blijkens de Vreemdelingenwet louter toe aan de Commissaris[-]generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De verzoeker is bijgevolg verplicht om een asielaanvraag in te dienen bij de Dienst Vreemdelingenzaken alvorens een beslissing ten gronde wordt uitgesproken.

Er kan derhalve besloten worden dat het niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken is om uitspraken te doen over de erkenning in de hoedanigheid van vluchteling of het recht op de subsidiaire bescherming.

Dit komt enkel toe aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Er is dan ook een manifeste schending van het art. 57/6 Vreemdelingenwet dat hieronder weergegeven wordt:

Art 57/6

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

1° om aan de vreemdeling bedoeld in artikel 53, de vluchtelingenstatus, in de zin van artikel 48/3, te erkennen of weigeren te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4, toe te kennen of weigeren toe te kennen;

2° om de aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4;

3° om de vluchtelingenstatus in hoofde van de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 49, § 1, 6°, te bevestigen of weigeren te bevestigen;

4° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de artikelen 55/3, en 55/5, op te heffen;

5° om de vreemdeling bedoeld in artikel 53 van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus uit te sluiten op basis van de artikelen 55/2 en artikel 55/4;

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die, op grond van de artikelen 55/2 en 55/4, uitgesloten had moeten zijn;

7° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest;

8° om aan de vreemdelingen en de staatlozen de documenten te verstrekken welke bedoeld zijn in artikel 25 van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève, op 28 juli 1951, en in artikel 25 van het Verdrag betreffende de status van staatlozen, ondertekend te New-York, op 28 september 1954.

De in de punten 1° tot 7° bedoelde beslissingen worden met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak.

De in het eerste lid 2°, bedoelde beslissing moet getroffen worden binnen een termijn van vijf werkdagen.”

De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich om de bovenvermelde exclusieve bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet in de plaats stellen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om uitspraken te doen over de draagwijdte van documenten en omstandigheden die door de verzoeker aangebracht worden.

Net omdat er nieuwe documenten ter beschikking waren die verzoekers asielaanvraag ondersteunen, heeft de verzoeker opnieuw asiel aangevraagd.

De verzoeker heeft zijn documenten voorgelegd met een begeleidende brief van zijn raadsman.

In de brief wordt melding gemaakt van de nieuwe documenten die met vertaling werden voorgelegd.

“Mijn cliënt ontving op datum van 02/01/2011 via DHL belangwekkende nieuwe documenten aan in verband met zijn vervolgingsvrees in Yemen.

2.1.)

In bijlage treft u een voor eensluidend verklaard afschrift aan van het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Boni Al-Harith, zetelende in strafzaken.

Hiervan treft U eveneens de vertaling aan in het Nederlands.

U zal willen merken dat de cliënt een gevangenisstraf heeft opgelegd gekregen van 9 jaar.

2.2.)

Verder treft U het bewijs aan van het schrijven van de Rechtbank naar de veiligheidsdienst waarbij wordt medegedeeld dat de cliënt veroordeeld is wegens lidmaatschap van de Alhothy-rebellen.

De cliënt heeft het kopij van dit schrijven kunnen bekomen via een vriend van zijn broer die bij de politie werkt. Het origineel kon hij evident niet bekomen aangezien deze door de Rechtbank aan de Veiligheidsdienst werd overgemaakt.

Tevens treft U de vertaling in het Nederlands aan.

2.3.)

Als 3de document treft U het uitnodigingsbevel aan, gericht aan de broers van de cliënt. Zijn 2 broers aan wie dit bevel is uitgevaardigd zijn de heren [J.] en [K. M. M. A. S.].

Dit bevel werd uitgevaardigd nadat zij beloofd hadden aan de politie om elke informatie met betrekking tot de cliënt over te maken. De belofte was op datum van 23/09/2009.

De politie nodigt hen uit om naar het kantoor te komen om te horen of er reeds informatie is.

Tevens treft U hiervan een vertaling in het Nederlands aan.

2.4.)

Het 4de document is het bevel tot uitnodiging gericht aan de cliënt zelf. Op deze uitnodiging staat vermeld dat hij dient te verschijnen bij het politiecentrum van Haddah.

De cliënt is niet ingegaan op dit bevel. Via de vriend van zijn broer was de cliënt op de hoogte van de reden van de uitnodiging.

Op 01/08/2009 werd dit bevel opgemaakt.

Tevens treft U hiervan een vertaling in het Nederlands aan.

2.5.)

U treft tot slot de enveloppe van DHL aan.”

Er is omwille van de aanwezigheid van nieuwe documenten en elementen, een manifeste schending van het art. 51 / 8 Vreemdelingenwet waar te nemen

[...]

Het komt derhalve niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken toe om uitspraak te doen over de nieuwe documenten van de verzoeker.

Inderdaad, het is enkel de Commissaris-generaal die zich kan uitspreken over de waarde ervan met betrekking tot het ingeroepen vervolgingsrisico.

Het betreft wel degelijk nieuwe relevante gegevens met betrekking tot de situatie van de verzoeker in het kader van een onderzoek naar de nood naar de vluchtelingenerkenning.

Door verzoekers nieuwe aanvraag niet in overweging te nemen kan verzoekers nood aan bescherming niet verder onderzocht worden.”

3.2. Verweerder antwoordt dat alle stukken die door verzoeker werden aangebracht ter staving van zijn tweede asielaanvraag in beschouwing werden genomen, doch dat deze stukken niet weerhouden werden als nieuwe elementen. Hij betoogt tevens dat in de bestreden beslissing terecht werd gesteld dat het bevel tot verschijning, de brief van verzoekers broer en het attest inzake de tenuitvoerlegging van een vonnis reeds konden worden voorgelegd tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag. Verweerder besluit dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de elementen die verzoeker aanbracht naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag wel degelijk aan een grondig onderzoek werden onderworpen, dat werd geargumenteed waarom de aangebrachte elementen niet weerhouden werden als nieuwe gegevens en dat niet blijkt dat hij zijn toegekende appreciatiebevoegdheid op kennelijk onredelijke wijze heeft overschreden.

3.3.1. Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangevoerd in een meervoudig asielverzoek:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021);
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, wat toelaat dat verweerder een prima facie onderzoek van de waarde van een aangebracht stuk doorvoert.

In voorliggende zaak bracht verzoeker, in het kader van zijn tweede asielaanvraag, een bevel tot verschijning van 1 december 2009, een verklaring van zijn broer van 23 september 2009, een attest inzake de tenuitvoerlegging van een vonnis van 7 november 2009, een briefomslag en een toelichtende brief van zijn raadsman aan.

Verweerder oordeelde dat het bevel tot verschijning, de verklaring van de broer van verzoeker, het attest inzake de tenuitvoerlegging van een vonnis en het vonnis waarnaar de raadsman van verzoeker in zijn schrijven verwees en dat zou dateren van 31 oktober 2009 niet als nieuwe gegevens kunnen beschouwd worden omdat zij geen betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de asielzoeker ze had kunnen aanbrengen.

De Raad stelt vast dat, behoudens de briefomslag en het schrijven van zijn raadsman, de door verzoeker aangebrachte documenten werden opgesteld in 2009 en dus dateren van voor de datum waarop hij een eerste asielaanvraag indiende. Zij kunnen dan ook niet beschouwd worden als documenten inzake feiten of situaties die dateren van *“na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”*. Deze stukken hebben bovendien betrekking op het asielrelaas dat verzoeker reeds deed tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag en waarvan, – na onderzoek van de verklaringen van verzoeker en de door hem aangebrachte stukken, waaronder het bevel tot verschijning en vonnis waarnaar hij bij zijn tweede aanvraag opnieuw verwees – reeds werd vastgesteld dat het totaal ongeloofwaardig was. Verweerder kon dan ook oordelen dat het bevel tot verschijning, het vonnis en verklaring van zijn broer die hiermee verband houdt, geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder heeft voorts terecht aangegeven dat een briefomslag op zich geen relevant gegeven is en dat op alle documenten waarnaar de raadsman in zijn toelichtend schrijven verwees werd ingegaan.

Er blijkt derhalve niet dat verweerder zijn bevoegdheid die voortvloeit uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet overschreden heeft door in voorliggende zaak te oordelen dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbracht waaruit blijkt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Nu verweerder, zoals bij de bespreking van het vorige onderdeel van het middel is gebleken, binnen zijn bevoegdheden die hij ontleent aan artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, heeft uiteengezet waarom de aangebrachte elementen geen nieuwe gegevens zijn in de zin van voormelde bepaling, kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij voorhoudt dat verweerder in de plaats van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitspraken heeft gedaan omtrent de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en hierdoor artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet miskende.

3.3.3. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker ook geschonden acht, bepaalt in welke omstandigheden vluchtelingenstatus aan een vreemdeling kan toegekend worden. Aangezien in de bestreden beslissing evenwel geen standpunt ingenomen wordt over de toekenning van enig beschermingsstatuut, doch slechts wordt vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangevoerd, kan evenmin een schending van deze wetsbepaling vastgesteld worden.

3.3.4. Gelet op het feit dat verweerder al de stukken die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag aanbracht bij zijn besluitvorming heeft betrokken en uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat hij op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen kan ook geen schending van de zorgvuldigheidsverplichting weerhouden worden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK